

PETER F. HAMILTON

OKNO V DO ČASU

PETER F. HAMILTON

OKNO
v DO
ČASU

PETER F. HAMILTON

OKNO v DO ČASU

Copyright © Peter F. Hamilton, 2016
Translation © Michael Talián, 2017
Cover © Kristýna Hasíková, 2017
Illustrations © Kristýna Hasíková, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

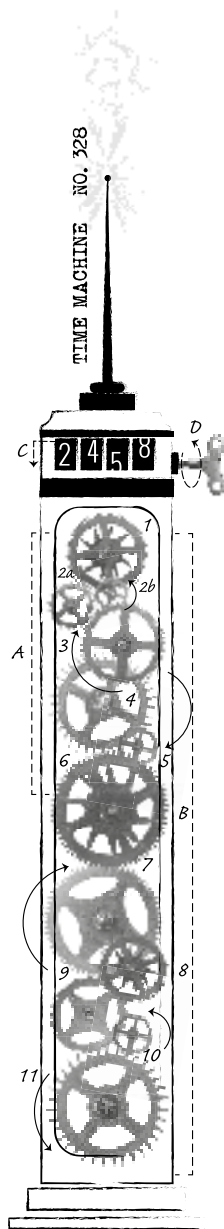
© Planeta9, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-481-7 Nakladatelství Epoque (pdf)

ISBN 978-80-906985-3-6 Planeta9 (pdf)

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

SPOUŠTĚČ VZPOMÍNEK

Jmenuji se Julian Costello Proctor a mám tu Nejlepší paměť. Pamatuju si všechno. Teda skoro všechno. Na některé věci si nevzpomínám, protože jsem zrovna nedával pozor. Ale to se stává jen zřídka; normálně dávám pozor vždycky. Pokud se neděje něco zlého. A já jsem zvyklý se všemu špatnému každý den co nejvíc vyhýbat, takže by to muselo být něco opravdu zlého. A jak jsem říkal, to se stává jen zřídka. Naštěstí.

Abych vám dal příklad, kdy se mi může stát, že na něco zapomenu, začnu nejhorším dnem svého života, protože z toho dne mám v paměti pár velkých mezer.

Chápejte, já si pamatuju všechno možné už z doby, kdy jsem byl opravdu malý. Podle internetu má většina lidí roztráštěné vzpomínky, vyvolávané pomocí asociací, protože je mají v mozku uložené naprosto náhodným způsobem. Ale já mám veškeré vzpomínky v hlavě pěkně uspořádané a můžu si je jednoduše vybatvit. Také mám spouštěče, takže si dokážu vzpomenout ještě rychleji.

K nejhoršímu dni ze všech se vážou dva asociativní paměťové spouštěče. Teda vlastně tři, ale ten první je propojený s tím druhým, takže se doopravdy nemůže počítat – něco jako 1(a) a 1(b).

Událost, která je spouštěčem číslo jedna (a), charakterizuje ten den: byly to mé třinácté narozeniny. Narozeniny si pamatují všichni, dokonce i obyčejní lidé.

PETER F. HAMILTON

Ale tyhle narozeniny zdůraznila událost jedna (b): táta se ženil. Opravdu. Udělal to. Jindy to evidentně nešlo.

„Hotel je obsazený na rok dopředu,“ řekl mi čtyři měsíce předtím. „Někdo na tenhle den zrušil rezervaci, takže jsme měli fakt štěstí. Rachel se nemůže dočkat, a nebylo by ode mě fér, kdybych jí to rozmlouval. Chápeš to, že ano?“

Žádné pochopení jsem necítil. Vlastně naprostý opak. Věděl jsem, že to zařizovala Rachel. Byla to už jedenáct měsíců tátova nová přítelkyně a vůbec se nepodobala mámě. Vůbec. Přála si pro oba „nový začátek“. A když o tom tak přemýšlím, existuje ještě událost jedna (c): nepozvali mě na svatbu.

Což muselo být důvodem události jedna (d), tedy dárku od táty: nového PlayStationu. Přál jsem si nový model Xboxu. Řekl jsem mu to. Všechny moje hry jsou na Xbox a jsou zpětně kompatibilní s novým modelem – to je jasné. Copak ho to nenapadlo? Řekl bych, že měl plnou hlavu Rachel. Od té doby, co se s ní seznámil, ho vídám pořád míň a míň. Mám s ním trávit každý druhý víkend a jeden týden ze tří o prázdninách. Takhle to rozhodli u soudu. Tehdy o to tvrdě bojoval a oba s mámou utratili celé jmění za právníky. Máma po každém stání brečela. Ale s konečným rozsudkem byla spokojená, protože kluk potřebuje otcovskou autoritu.

První rok dorazil táta včas na každý svůj víkend i na prázdninový týden. Pak se seznámil s Rachel, která pracuje jako osobní investiční poradkyně v jeho bance. Potom začal vynechávat naše víkendy. Dokážu si v hlavě nakreslit graf jeho docházky – je to velká klesající křivka. Za dva měsíce před svatbou jsme se viděli jediný víkend. A to byl ten, kdy měla Rachel dámskou jízdu v Malaze.

Bylo mi to jedno. Takhle jsem to teda řekl mámě, protože tu to fakt našťvalo.

OKNO DO ČASU

Takže jsem měl třinácté narozeniny. Tátovi bylo čtyřicet čtyři a bral si někoho jen o šest let staršího, než jsem byl já. Měl jsem PlayStation, na který jsem neměl žádné hry. A čekala mě oslava, na kterou jsem musel jít.

Abych mámě nekřivdil, za posledních osm let jsem žádnou narozeninovou oslavu neměl. Nemám je rád. Nemám je rád proto, že ostatní lidi, obzvlášť v mém věku, jsou fakt pitomí. Někteří z nich jsou ještě k tomu šmejdi. Nemám zájem trávit s nimi čas.

Mámě jsem to řekl, ale podle ní bych neměl být tak zaujatý. Lidé jsou různí. Jí se to lehko říká, protože nemusí chodit do školy se Scrapem Owenem a Modsem Hafflou, kteří budou profesionální násilníci, až dospějí – pokud k tomu zázrakem dojde. Jsou to ti největší pitomci ze všech.

Takže oslavy nejsou nic pro mě. Dokonce už ani laser game, potom, co mě na narozeninách Roda Johnsona zmlátili v zákopu. Ten večer jsem si třikrát vyčistil zuby a pořád cítil chuť bahna.

Máma ale trvala na oslavě. „Třináct je ti jen jednou,“ říkala. „Měl bys dělat něco hezkého. Obzvlášť vzhledem k tomu, co dnes dělá tvůj otec. Pomůže ti to nemyslet na to.“ Občas si říkám, že nikdy nevěřila, že si pamatuju všechno. Nemůžu na něco nemyslet, není to možné. Nemůžu vypnout svou mysl.

Máma každopádně zařídila, abych se šel podívat na nový film o Avengerech od Marvelu do kina Showcase v Peterborough, což bylo vlastně v pohodě. Chyták spočíval v tom, že se mnou šli ještě Colin Stafford a Chan Ritchol.

PETER F. HAMILTON

Nemám je moc rád a vím, že oni nemají rádi mě. Ale naše mámy se scházejí, když jsme ve škole. Někdy si spolu vyrazí i večer. Nemám to rád; máma pak vždycky přijde domů opilá, celý druhý den se lituje a já musím zastat všechny domácí práce jako vaření a tak a to vybočuje z mé rutiny.

Máma nás odvezla do kina, což je tak patnáct minut od našeho domu v Yaxley. Nejdřív jsme zajeli k Chanovu domu a máma použila klakson. Je dost hlasitý a já ho nemám rád. Stáhl jsem okno, aby se dovnitř dostal čerstvý vzduch – v autě se mi často dělá zle –, takže zvuk klaksonu se zdál ještě hlasitější.

Chan vyšel ven se svou matkou. Vypadal opravdu našťavaně. Máma mu sevřela paži – pořádně, všiml jsem si, jak jí zběly klouby. Chan otevřel pus, aby protestoval.

„Začni se chovat slušně,“ zasyčela. „Má narozeniny.“

„Jo?“ odsekl Chan. Chan vždycky mluví úsečně. Na svůj věk je obrovský. Každé nedělní ráno chodí s tátou na ragbyový trénink. Kluci z ostatních týmů mají vesměs strach, když jim chce sebrat míč.

„Chovej se pro jednu hezky,“ řekla mu máma.

„Ale on je divnej.“

„Je to teenager, stejně jako ty. Všichni jste pubertáci, miláčku.“

Chan se na nás letmo podíval. „Mami! Neříkej mi miláčku.“

Jeho matka se jen zasmála.

Chan nastoupil a zabodl do mě pohled. Máma zírala skrz přední okno, přímo před sebe. Neřekla Chanovi ani ahoj a prostě odjela.

Kino Showcase v Peterborough je letité, ale rozlišení má slušné a máma nám koupila lístky na pěkné kožené sedačky vzadu. Po filmu jsme šli přes ulici do Pizza Hutu. Máma mi dala čtyřicet liber na útratu.

Takže: tohle je důvod, proč jsou ostatní pitomci. Předpokládá se, že u jídla budete konverzovat, je to normální. Snažil jsem se

OKNO DO ČASU

příspěť. Oznamil jsem jim, že Iron Man měl úplně špatný oblek, ve kterém by nemohl létat.

„Cože?“ řekl Colin. „Lítá v jednom kuse, ty pablbe.“

„Nemá žádné palivové nádrže,“ odvětil jsem a myslím, že mu to docvakne.

„Idiote,“ řekl Chan. „Ten oblek pohání obloukové reaktor v jeho hrudníku. Nepotřebuje žádný nádrže.“

„Ten reaktor dodává energii jen obleku,“ řekl jsem pomalu. „Zahřívá raketové výfuky.“

„Takže nepotřebuje žádnou nádrž,“ zopakoval Chan.

„Musí tam být palivo,“ já na to. „Raketové motory potřebují palivovou směs, aby měly co hnát přes trysky. Říká to Newtonův zákon. Ke každé akci existuje stejná opačná reakce.“

„A proto lítá,“ posmíval se Colin. „Raketový motory, že jo?“

„Ty ale potřebují k fungování palivo. Buď tekuté, které je uloženo v nádrži – tu oblek nemá –, nebo vzduch, jako tryskový motor.“

„Odpověděl sis sám,“ řekl Chan. „Raketový motory zapalují vzduch energií z obloukového reaktoru.“

Chan udělal v minulém pololetí zkoušku z přírodovědy na 63 %, což ho dovedlo k přesvědčení, že vědě rozumí. Tohle není žádná věda, jen selský rozum.

„Ale ten oblek nemá žádné nádechy,“ vysvětlil jsem – podle selského rozumu. „Takže energie žádný vzduch zapalovat nemůže. Nefungovalo by to.“

Pak mě začali prakticky ignorovat a bavili se o sportu. Já sport nemám rád. Nejsem v něm vůbec dobrý a nechápu, proč bych měl „fandit“ fotbalovým týmům. Výsledky jsou naprosto náhodné. Tohle přesně vystihu-

PETER F. HAMILTON

je pitomce. Kdyby mě prostě poslouchali, pro jednou by se něco naučili.

Když nám přinesli zmrzlinu, poslal jsem mámě textovku, jak si přála. Než dojíme zmrzlinu, přijede z domova, aby nás naložila. Máma neodpověděla, tak jsem poslal ještě jednu textovku. Na tu také neodpověděla. Ale to se u ní někdy stává.

Dojedly jsme zmrzlinu a máma pořád nikde. Poslal jsem další zprávu. Servírka přinesla účet. Byl na 38 liber a 70 pencí. Dal jsem jí obě dvacetilibrové bankovky a řekl, aby si nechala drobné. Máma řekla, abych určitě nechal spropitné. Servírce vůbec nevadilo, že zůstaneme sedět u stolu, dokud máma nedorazí. Řekla, že mají otevřeno ještě dvacet minut.

Deset minut poté jsem mámě zavolal, ale nezvedala telefon.

Vedoucímu nevadilo, že počkáme vevnitř po zavíračce, ale řekl, že až půjde, musíme jít taky. To zabralo dalších třicet minut. Máma pořád nikde.

Chan zavolal svojí mámě, která přijela, aby nás rozvezla. Neměla z toho radost. Když mě vysazovala, trvala na tom, že se půjde podívat dovnitř. To jsem nechtěl, protože jsem věděl, že by se s mámou pohádaly. Všiml jsem si, jak má vztekle sevřené rty.

„Jen s ní prohodím pár slov,“ řekla, když jsem otevíral vchodové dveře.

Když jsme vešli dovnitř, volal jsem na mámu, ale neodpovídala. Chanova máma šla do kuchyně, kde se svítilo. Šel jsem zkontrolovat obývací pokoj a pak jsem ji slyšel křičet.

Běžel jsem do kuchyně. Chanova máma stála ve dveřích a plakala. Zvedla ruce, aby mě zastavila, a křičela: „Ne. Nechoď tam. Stůj, Julesi. Ne!“

Ale já jsem ji odstrčil a vrazil dovnitř.

Máma ležela na zemi. Kolem hlavy měla velikou kaluž krve, která byla skoro černá. Když uklouzla, musela se uhodit zezadu